

1

ΕΝΑΣ ΠΙΔΑΚΑΣ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ραντίζει την άμμο της αρένας, σαν τις χρωματικές σταγόνες πάνω σε έργο του Τζάκσον Πόλοκ. Στη μέση αυτού του ζωντανού πίνακα, η επιβλητική, αδιαφανής μαύρη μάζα ενός ταύρου στέκεται ανελέητη στην άμμο. Η ταυρομαχία ανεβάζει την πειθαρχία του στο επίπεδο της τέχνης, και το κολλημένο πλήθος, με βλέμμα αχόρταγο, αδειάζει ως τον πάτο το ποτήρι της νοσηρής γοητείας του...

Το ζώο γδέρνει με τα πόδια του την καυτή άμμο. Η οπλή του σκαλίζει το έδαφος, σαν δικράνι κακού διαβόλου, και η αρσενική του δύναμη ενσαρκώνει, παρά τη θέλησή της, το παντοδύναμο Κακό... Μπροστά του στέκεται ένας άνθρωπος λουσμένος στο φως, στον οποίο ένα κοινό, εκ των προτέρων συνεπαρμένο, έχει ήδη δώσει πλήρη άφεση αμαρτιών για τις σκιές του. Μονομαχία των εγώ. Αρσενική υπερηφάνεια που πληγώθηκε από τα ακόντια. Μύτη και ρουθούνια τρέμουν με την ίδια επιθυμία για νίκη. Και τότε ο ταυρομάχος, με μια σβέλτη κίνηση, δίνει ζωή στην κόκκινη σημαία, που κινείται αστραπιαία, σαν προκλητική πινελιά. Ξαφνικά οι κινήσεις στην αρένα επιταχύνονται.

Το θηρίο χτυπά με συγκλονιστική ταχύτητα και όλα αρχίζουν να γυρίζουν. Μέσα σε αυτή την άναρχη κίνηση η εικόνα των σωμάτων αποσυντίθεται, δίνοντας στη σκηνή τη φευγαλέα εντύπωση της *Γκερνίκα* του Πικάσο. Κατάπληξη! Ο ταυρομάχος κυλιέται

μέσα στη σκόνη για να αποφύγει την επίθεση. Ο ταύρος ολοκληρώνει τον γύρο του στην αρένα, έπειτα επιστρέφει και πηδάει μπροστά, αποκαλύπτοντας δύο μεγαλοπρεπείς γεννητικούς αδένες που κλυδωνίζονται σε κάθε κίνηση, φόρος τιμής ή βάρους απέναντι στον ανδρισμό... Ένα ουρλιαχτό βγαίνει από το στόμα του τορσαδόρ και μπερδεύεται με τον ανατριχιαστικό ρόγχο του θηρίου. Το χαώδες στόμα του μεγαλώνει όλο και περισσότερο, μέχρι που γίνεται μια τρομακτική μαύρη τρύπα, έτοιμη να καταπιεί τα πάντα μέσα στο θανατηφόρο της τίποτα.

Η Ρομάν πετάχτηκε ξαφνικά από το κρεβάτι. Μικρά μαργαριτάρια ιδρώτα κυλούσαν στο μέτωπό της. Δεν ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε αυτό το όνειρο.

Είναι από το τρακ, σκέφτηκε τεντώνοντας τα πονεμένα της άκρα. Ο εφιάλτης επέστρεφε πριν από κάθε σημαντική δημόσια ομιλία που έπρεπε να κάνει. Ο αφόρητος ήχος του ξυπνητηριού στο κινητό της τηλέφωνο άρχισε να παιανίζει ξανά. Η νεαρή γυναίκα βόγκηξε πριν περάσει νευρικά το δάχτυλό της πάνω στη λεία επιφάνεια της οθόνης για να σταματήσει αυτό το ηχητικό βασανιστήριο.

14:30. Τα λεπτά δεν έδειχναν ποτέ έλεος σε ανάλογες περιπτώσεις, αλλά εξακολουθούσαν να κυλούν αδίστακτα, όπως πάντα. Δεν υπήρχε χρόνος για χάσιμο. Η Ρομάν σηκώθηκε με ένα σάλτο από το κρεβάτι και έδιωξε με μια σβέλτη κίνηση τα σημάδια της μεσημεριανής σιέστας από το πρόσωπό της. Μάζεψε γρήγορα τα μακριά, σγουρά καστανά μαλλιά της σε ένα πρόχειρο σινιόν, το οποίο στερέωσε με το πρώτο μολύβι που βρήκε μπροστά της. Το νεγκλιζέ που φορούσε έπεσε στα πόδια της χωρίς να προβάλει αντίσταση, καθώς μπήκε στο μπάνιο. Το τηλέφωνο του ντους παρατήρησε με όλη του την άνεση τις πλούσιες καμπύλες αυτού του υπέροχου, αθλητικού τριαντάχρονου κορμιού, και πιθανότατα τα χρώματά του θα είχαν κοκκινίσει αν είχε ανθρώπινη υπόσταση.

Η Ρομάν βγήκε από το ντους, τυλίχτηκε σε μια τεράστια πετσέτα και έτριψε τον καθρέφτη με τη γροθιά της για να κάνει ένα άνοιγμα στον ατμό.

Χαίρομαι πολύ που είμαι εδώ μαζί σας σήμερα για να σας μιλήσω για ένα θέμα το οποίο θεωρώ σημαντικό και αφορά όλους μας: την τοξικότητα στην καθημερινή μας ζωή!

Η τοξικότητα... Ήταν το όνομα που είχε βρει για όλες εκείνες τις περισσότερο ή λιγότερο επιβλαβείς συμπεριφορές που σχεδόν όλοι οι άνθρωποι αντιμετωπίζουμε στην καθημερινή μας ζωή, στο γραφείο, στο σπίτι και οπουδήποτε αλλού: ένας οδηγός ή ένας πελάτης που ξεσπά άδικα τα νεύρα του στους άλλους, ένας προϊστάμενος που επικρίνει τους συνεργάτες του δημοσίως, ένας σύζυγος που δεν διαθέτει ούτε την πλέον βασική διακριτικότητα... Η Ρομάν θα μπορούσε να αραδιάζει παραδείγματα τοξικότητας επ' άπειρον!

Τα πιο συχνά χαρακτηριστικά των τοξικών ανθρώπων τα συναντάμε σε διάφορους βαθμούς: μια κάποια διόγκωση του εγώ (και το κομμάτι του εγωκεντρισμού που τη συνοδεύει...), ένα ένστικτο κυριαρχίας και ένα σύμπλεγμα ανωτερότητας περισσότερο ή λιγότερο φουσκωμένο, μια φυσική κλίση για παιχνίδια εξουσίας ή σχέσεις ισχύος. Όταν μιλούσε για τοξικότητα, η Ρομάν αναφερόταν συχνά και στα πολύ συνηθισμένα και ιδιαίτερα δύσκολα «πλήγματα στην ευαισθησία» (έλλειψη τακτ, απουσία διάθεσης να ακούσει κανείς τους άλλους, κάθε λογής παραδείγματα μικροψυχίας), στην ατυχή τάση προς την εύκολη ή ανέξοδη επιθετικότητα, χωρίς να ξεχνάμε επίσης την τόσο πολύ διαδεδομένη κακοπιστία απέναντι σε κάθε κίνηση καλής πρόθεσης. Συχνή είναι όμως και η τάση για εύκολες επικρίσεις και για κριτική με «τρία α» (άδικη, αδικαιολόγητη, ανάρμοστη), όπως επίσης κάποιες φορές η ακαταμάχητη ανάγκη να ασκεί κανείς περιττή πίεση ή να θέλει να έχει δίκιο αντί να είναι δίκαιος... Με λίγα λόγια, η τοξικότητα μπορεί να επεκταθεί σε κάθε πεδίο!

Η Ρομάν είχε καταλάβει από πολύ νωρίς ότι αυτή ήταν η «κλίση» της: να προσπαθήσει να μειώσει τα επίπεδα της τοξικότητας οπουδήποτε μπορούσε! Η αποστολή της ήταν τριπλή: να βοηθήσει τους ανθρώπους να αντιμετωπίσουν τοξικές συμπεριφορές που θα μπορούσαν να τους κοστίσουν ακριβά, να αυξήσει την ευαισθητοποίηση έτσι ώστε όλοι να αναλογίζονται τις δικές τους τοξικές τάσεις, και φυσικά να παρακολουθεί την αλλαγή όσων επιθυμούν να αλλάξουν, διδάσκοντάς τους πώς να *αποτοξικοποιούν* αποτελεσματικά τις συμπεριφορές τους, να πραγματοποιούν ένα είδος πλήρους εσωτερικής αναδιοργάνωσης στη στάση και τη νοοτροπία τους. Η κεντρική ιδέα; Να διαγράψουν τις τοξικές, μολυσματικές ή επιβλαβείς για το περιβάλλον τους συνήθειες και να αναπτύξουν έναν πιο δίκαιο και αρμονικό *τρόπο ύπαρξης*.

Σήμερα ήταν πολύ αισιόδοξη για την παρουσίαση που ετοιμαζόταν να κάνει για να προωθήσει τη δράση της. Θα παρευρίσκονταν και εκπρόσωποι του Τύπου. Οι επιπτώσεις θα ήταν πολύ σημαντικές για την εταιρεία της, τη SUP-Tox.

Μπροστά στον καθρέφτη, η Ρομάν επαναλάμβανε για σιγουριά το κείμενο της παρουσίασης όση ώρα έκανε το μακιγιάζ της, ειδικά μελετημένο για την περίπτωση. Δεν της άρεσε να βάφεται φανταχτερά, γι' αυτό είχε μάθει από επαγγελματία πώς να δίνει φως στο πρόσωπό της, χωρίς να κάνει κατάχρηση καλλυντικών και χρωμάτων... Τα μάτια της είχαν το πράσινο του νερού, κληρονομιά από τις λιθουανικές ρίζες του πατέρα της. Από τη μητέρα της πάλι είχε πάρει όλη τη χάρη της βενετσιάνικης καταγωγής της. Αυτή η σύγκρουση πολιτισμών είχε προσδώσει στην προσωπικότητα της Ρομάν μια αθεράπευτη δυαδικότητα. Μπορούσε να γίνει τόσο επεκτατική όσο και επιφυλακτική, τόσο άγρια όσο και κοινωνική, τόσο γλυκιά όσο και αδυσώπητη. Όλες αυτές τις αντιφάσεις δεν ήταν εύκολο να τις διαχειριστεί ένας άνδρας. Ο Πίτερ Γκάρντνερ είχε πληρώσει το τίμημα και ο γάμος τους είχε καταλή-

ξει σε αποτυχία μέσα σε λιγότερο από δύο χρόνια. Το μόνο που είχε κρατήσει η Ρομάν από εκείνη τη γαμήλια εμπειρία ήταν το επώνυμο. Έκτοτε έβαλε τη συναισθηματική της ζωή σε αγρανά-παυση, προτιμώντας να αφιερωθεί ψυχή τε και σώματι στην ανάπτυξη της επιχείρησής της.

Η ώρα ήταν τρεις το μεσημέρι. Καθώς ντυνόταν, η Ρομάν συνειδητοποίησε ότι πεινούσε. Άνοιξε το ψυγείο: η έρημος Γκόμπι. Όσο κι αν αντιπαθούσε την ιδέα, ήταν αναγκασμένη να καταφύγει στο φαστφουντάδικο που βρισκόταν στη γωνία του σπιτιού της... Η άδεια κοιλιά δεν έχει ενδιασμούς.

Καθώς προσπαθούσε να συγκρατήσει την τσάντα της, που ήταν σφηνωμένη κάτω από το μπράτσο της, και παράλληλα να κλειδώσει την πόρτα της με το κλειδί, χτύπησε το τηλέφωνο. Η Ρομάν απάντησε στηρίζοντάς το στον ώμο, που εκτελούσε χρέη τρίτου χεριού:

«Μπαμπά; Ναι, όχι, δεν μπορώ να σου μιλήσω, θα τα πούμε εκεί, απευθείας. Εννοείται πως θα είμαι στην ώρα μου... Οι δημοσιογράφοι έχουν ήδη φτάσει; Τα κατάφερες να τους μαζέψεις όλους; Τέλεια. Λοιπόν, σε αφήνω. Ναι, κι εγώ... Φιλιά».

Ο πατέρας της. Είχαν έρθει τόσο κοντά... Ποιος θα το πίστευε; Εκείνος, που κάποτε είχε καταρρίψει κάθε ρεκόρ τοξικότητας... Είχε πια αλλάξει και σήμερα ασχολούνταν προσωπικά με την εταιρεία, δίπλα στη Ρομάν. Η νεαρή γυναίκα ήταν χαρούμενη που θα ήταν παρών για να την υποστηρίξει στην παρουσίασή της. Είχε στηριχτεί πολύ πάνω του τους τελευταίους μήνες, αυτό ήταν αλήθεια. Μετά το διαζυγίο της, ενάμιση χρόνο πριν, ο πατέρας της είχε ξαναγίνει ένας σταθερός πυλώνας στη ζωή της. Το ότι θα βρισκόταν και αυτός εκεί θα τη βοηθούσε να ξεπεράσει γρήγορα το τρακ μπροστά στο κοινό. Με αυτή τη σκέψη η Ρομάν πήρε μια βαθιά ανάσα ανακούφισης την ώρα που έμπαινε στο φαστφουντάδικο. Ευτυχώς, εκείνη τη στιγμή δεν υπήρχε πολύς κόσμος.

«Όχι, ευχαριστώ, καθόλου κέτσαπ και ένα μεταλλικό νερό, σας παρακαλώ».

Η Ρομάν πήρε ένα καλαμάκι και έβαλε το μπουκάλι του νερού πλαγιαστό στον δίσκο για να μην πέσει. Κάθισε σε μια ήσυχη γωνιά, μέχρι που μια μικρή ομάδα εφήβων έκανε κατάληψη στο διπλανό τραπέζι.

Μα γιατί ένιωθαν την ανάγκη να μιλούν έτσι, τόσο χοντροκομμένα και βρόμικα, όπως τα χάμπουργκερ που έτρωγαν; Κυρίως τα κορίτσια. *Πρώιμη τοξικότητα*, σκέφτηκε η Ρομάν, που τους άκουγε διχασμένη ανάμεσα στη διασκέδαση και την αμηχανία.

«Όχι, αλλά, τη μάνα σου, ρε Ντίλαν, αλήθεια τώρα, μου σπας τ' αρχίδια όταν μου μιλάς έτσι!»

Ορίστε, λοιπόν, νεαρά κορίτσια που υιοθετούν τοξικομεταλλαγμένα χαρακτηριστικά. Για να προσαρμοστούν στο περιβάλλον τους, πιστεύουν πως είναι υποχρεωμένες να αντιγράψουν αυτούσιο το αρσενικό μοντέλο και να μετατραπούν σε «μάγκες με βυζιά». Κρίμα. Ξεκάθαρα η τοξικότητα κέρδιζε έδαφος, και η Ρομάν είχε μπόλικη δουλειά να κάνει... Παρ' όλα αυτά, έφυγε από το φαστφουντάδικο χωρίς να το σκεφτεί δεύτερη φορά. Προς το παρόν, δεν είχε χρόνο να το παίξει Σπάιντερμαν-σωτήρας τοξικών κοριτσιών με σοσόνια.

Χώθηκε μέσα σε ένα ταξί.

«Στην Πολυτεχνική Σχολή, παρακαλώ!»

Ο οδηγός συγκατένευσε χωρίς να συγκινηθεί ιδιαίτερα. Το Παρίσι ξετυλιγόταν, αποκαλύπτοντας τη ροπή του προς την τοξικότητα, με κεντρικό του άξονα τον Πύργο του Άιφελ, που ύψωνε χωρίς συμπλέγματα τη φαλλική μορφή του μπροστά στα αδιάντροπα βλέμματα. Η μορφή του Πύργου βασίλευε πάνω από την πόλη ως άλλη σιδηρά κυρία, συναγωνιζόμενος υπερήφανα τον όχι λιγότερο τοξικό συνάδελφό του, τον οβελίσκο της πλατείας Κονκόρντ...

Μετά από κάποιες παγίδες και παρακάμψεις στην κίνηση, το ταξί έφτασε τελικά στον προορισμό του, διπλοπαρκάροντας υπό βροχή κορναρισμάτων.

«Κρατήστε τα ρέστα», είπε με ένα χαριτωμένο χαμόγελο η Ρομάν, γλιστρώντας το κομψό, τυλιγμένο σε μαύρο καλσόν πόδι της έξω από το αυτοκίνητο.

Ο πατέρας της βρισκόταν στην πόρτα για να την υποδεχτεί. Η αίθουσα ήταν γεμάτη. Η νεαρή γυναίκα ένωσε την καρδιά της να χτυπά πιο γρήγορα.

Όλα ήταν έτοιμα για την ομιλία της. Το μικρόφωνο, ήδη τοποθετημένο στο πόντιουμ, την περίμενε έτοιμο να ρουφήξει τα λόγια της. Να τα ρουφήξει. Η σκέψη αυτή δεν πέρασε τυχαία από το μυαλό της Ρομάν, καθώς ένωσε τον λαιμό της να στεγνώνει από το τρακ. Ως συνήθως, φοβόταν το βράχνιασμα. Θυμήθηκε ότι το να πίνεις νερό ήταν μια αποτελεσματική τεχνική κατά του στρες όταν είχες να κάνεις μια δύσκολη ομιλία. *Δεν είναι οι άνθρωποι που σε κοιτάζουν, είσαι εσύ που τους κοιτάξεις... Το τρακ σου είναι πολύ μικρότερο από όσο νομίζεις...* Η Ρομάν καθησύχασε τον εαυτό της επαναλαμβάνοντας ξανά και ξανά αυτές τις φράσεις. Μεγάλη εισπνοή, λαμπερό χαμόγελο: ήταν έτοιμη να ξεκινήσει.

Στην πρώτη της ανάσα, το μικρόφωνο ξέφυγε, δημιουργώντας έναν τρομερό μικροφωνισμό, ο προδότης. Ο άνδρας στην πρώτη σειρά έκανε μια γκριμάτσα γελώντας: «Αχ! Γυναίκες και τεχνολογία...» Ο ίδιος θα πρέπει να το θεώρησε ιδιαίτερα αστείο, γιατί χαμογέλασε με χάρη στη Ρομάν, απευθύνοντάς της τη γνωστή «σου κλείνω το μάτι» κίνηση, γεμάτη μονοσήμαντη σύμπνοια.

Η Ρομάν ευχαρίστησε σιωπηρά αυτόν τον άνδρα, χάρη στον οποίο επιβεβαίωσε για ακόμα μια φορά τη σημασία και το εύρος της αποστολής της... Έπειτα σήκωσε νοερά τα μανίκια της.